

Arrest

nr. 53 349 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Luidens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, X, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 23/03/1967 in Alchazurova en leefde daar grotendeels tot aan uw vertrek naar België.

U bakte thuis broden om deze dan te verkopen. U deed dat samen met uw echtgenoot.

Eind 2007 kreeg u via uw echtgenoot op regelmatige basis grote bestellingen binnen van een man. Op 23/03/2009 kreeg u te horen van uw man dat u moest vluchten omdat de Kadyrovtsi jullie huis omsingeld hadden. Op diezelfde dag gingen ze ook naar uw moeder en bedreigden haar. U vluchtte vervolgens naar een kennis van uw man, V.(...), en verbleef daar tot uw vertrek naar België. Op 25/03/09 kwam uw man u opnieuw opzoeken met het nieuws dat de koper opgepakt was en dat jullie huis in brand gestoken was. De politie verdacht de man aan wie u de broden verkocht er namelijk van bij

de rebellen te horen. U hoorde verder dat uw moeder dagelijks lastig gevallen werd door de Kadyrovtsi. Dit hield, voorzover u weet, aan tot 03/04/09. Verder werden ook andere leden van uw familie door de Kadyrovtsi lastig gevallen en was er ook een opsporingsbericht voor u.

Op 04/04/2009 vertrok u vanuit Alchazurovo naar België waar u op 09/04/2009 aankwam. U vroeg er diezelfde dag asiel aan.

U legde volgende documenten voor: een bewijs van schoolgang van uw dochter, uw getuigschrift van het lager secundair onderwijs, uw geboorteakte, uw diploma van het hoger secundair onderwijs.”

Verzoekster betwist de feiten niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de autoriteiten omdat zij u ervan verdenken brood voor de rebellen gebakken te hebben.

Echter werden vaststellingen gedaan die uw vrees niet aannemelijk maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van uw actuele vervolgingsproblemen in uw land van herkomst.

U heeft daaromtrent onvoldoende pogingen ondernomen om bijvoorbeeld via familie of V.(...) meer informatie over de evolutie van uw vervolgingsproblemen in te winnen.

Zo weet u niet of u of uw man officieel door de autoriteiten worden gezocht (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.8). Verder kon u niet vertellen of er oproepingsbrieven voor u waren toegekomen.

U achtte het zelfs niet nodig ernaar te vragen of u en uw man nog gezocht werden noch of er eventuele oproepingsbrieven waren toegekomen toen uw buurman I.(...), die u toevallig terug zag tijdens uw verblijf op het ‘Klein kasteeltje’, via zijn vrouw informatie over uw familie inwon (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.7-9). Niettemin had I.(...), als uw oude buur, ongetwijfeld veel toegang tot informatie die in uw dorp circuleert - zeker in het licht van uw verklaringen dat uw ouders respectabele mensen waren in uw dorp (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.14).

U wist verder niet waar uw man momenteel verblijft (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.6) - u wist het zelfs niet toen u nog bij zijn vriend V.(...) verbleef (CGVS 2de gehoor 18/02/2010 p.3-4). Toen u gevraagd werd welke stappen u ondernomen heeft om meer te weten te komen over de huidige stand van zaken, antwoordde u dat u er geen genomen had aangezien de telefonen werden afgeluisterd en u bang was mensen in gevaar te brengen (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.12).

Dit argument is niet afdoende om uw gebrek aan initiatief om meer informatie te verkrijgen over uw vervolgingsproblemen te verklaren.

Immers blijkt uit uw verklaringen dat u andere communicatiemogelijkheden had: zo kon u via uw oude buur I.(...) informatie over uw familie (de gezondheidstoestand van uw moeder, uw zus die van plan is te trouwen (CGVS 2de gehoor 18/02/2010 p.2)) inwinnen. Verder heeft u geen enkele poging ondernomen om via de media of NGO's meer te weten te komen over uw vervolgingsproblemen (CGVS 2de gehoor 18/02/2010 p.9).

Gezien uw gebrek aan informatie kan verwacht worden dat u pogingen onderneemt om ook via deze kanalen informatie over uw vervolgingsproblemen te zoeken.

In het licht van de door u aangehaalde vrees, namelijk dat men u zou vermoorden en uw kind zou mishandelen (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.15), is het dan ook niet aannemelijk dat u geen ernstige inspanningen geleverd heeft om meer te weten te komen over uw vervolgingsproblemen en deze van uw man.

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in de stand van uw vervolging in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor

vervolgning. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren naar de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Verder dient te worden opgemerkt dat ondanks het feit dat u al de informatie omtrent uw vervolgingsproblemen met de overheid van uw echtgenoot kreeg, u niet in staat was concreet te vertellen hoe hij aan al die informatie kwam, noch waar hij na 23/03/2009- toen de problemen voor u begonnen- verbleef (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.14).

Dit is weinig aannemelijk aangezien u toch op basis van deze informatie besloot te vluchten.

Voorts werden enkele tegenstrijdigheden in uw relaas vastgesteld die raken aan de kern van uw vervolgingsfeiten en bijgevolg uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw moeder jullie huis bezocht had, en daaromtrent aan uw man vertelde dat alles verbrand was (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.7). Tijdens het tweede gehoor wist u niet of uw moeder het verbrandde huis had gezien (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.6), noch kon u vertellen of uw man met uw moeder na 23/03/2009 nog contact heeft gehad (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p. 6,12). Na geconfronteerd te zijn met de vastgestelde tegenstellingen kon u hiervoor geen afdoende verklaring geven. Het enige wat u hierop zei was dat uw moeder het huis wel heeft gezien (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.12).

Daarnaast is het opmerkelijk dat niemand van uw familie, voorzover u weet, na uw vertrek nog problemen gekend zou hebben met de overheid (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.7).

U verklaarde immers dat uw moeder tussen 23/03/2009 en 03/04/2009 dagelijks bezoeken en bedreigingen van de Kadyrovtsi kreeg. Daarnaast verklaarde u dat ook andere leden van uw familie in die periode lastiggevallen werden door de Kadyrovtsi (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.14).

Gezien de aard van de bedreigingen ten aanzien van uw moeder, 'het zou beter zijn voor alle familieleden als u ons het hoofd van uw dochter bezorgt' (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.14), ze zouden haar pensioen intrekken (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.5), ze zouden de hele familie verbannen (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.7), is het dan ook weinig aannemelijk dat de problemen, voorzover u weet, voor hen gestopt zouden zijn bij uw vertrek.

Tenslotte ligt het niet in de lijn van de verwachtingen dat enkel u en niet - of in ieder geval in mindere mate - uw echtgenoot gevisieerd wordt door de autoriteiten (CGVS 2de gehoor 18/02/2010 p.9). U verklaarde immers dat ook de familie gevisieerd wordt indien de overheid iemand verdenkt van steun aan de rebellen (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.15).

Verder dient te worden opgemerkt dat het uw echtgenoot was die de verkoop met de man in kwestie regelde en ook hij het was die er contact mee legde. Ook verklaarde u dat hij meehielp met de inkopen van de ingrediënten en het bakken. Voorts stonden jullie beiden in voor de afrekening van de aankopen (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.15-16).

Al deze elementen wijzen erop dat uw man in zeer hoge mate betrokken was bij de bestelling en de verkoop van de broden en dient men te besluiten dat jullie de facto samen de bakkerij uitbaatten.

Daarenboven verklaarde u het eerste half jaar geen enkel contact te hebben gehad met de koper van de broden die door de autoriteiten als een rebel aanzien werd.

Bijgevolg was het uitsluitend uw man die in het eerste half jaar de verkoop en transactie met de man in kwestie regelde (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.14,16). In het licht van deze verklaringen is het dan ook zeer opmerkelijk dat uw man - u weet zelfs niet of hij überhaupt gezocht wordt door de autoriteiten (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.6) - noch zijn familie veel problemen met de overheid kenden, dit in tegenstelling tot u en uw familie. U had overigens, behalve het feit dat jullie familie zijn, geen enkele (concrete) indicatie dat uw man gevaar loopt (CGVS 2de gehoor p.10). Vanuit dit gebrek aan logica, het feit dat u meer gevisieerd zou worden dan uw echtgenoot, is het des te onaannemelijker dat u zo weinig initiatief heeft getoond om meer te weten te komen over de vervolgingsproblemen van uw man en u.

Deze opeenstapeling van vage en onaannemelijke verklaringen aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsproblemen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er redenen zijn tot het besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstig lijden zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om

kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld

De voorgelegde documenten (bewijs van schoolgaan van uw dochter, uw getuigschrift van het lager secundair onderwijs, uw geboorteakte, uw diploma van het hoger secundair onderwijs) vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ontkrachten. Ze bevatten enkel persoonlijke gegevens en verschaffen geen informatie over uw asielmotieven.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 juli 2010 aan dat de beslissing van de commissaris-generaal “*niet, minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is*” (‘zie p. 4) en derhalve een schending inhoudt van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij stelt dat gezien het feit dat er geen, minstens een onjuiste of zeer gebrekkig gemotiveerde weerlegging van haar verhaal is geschied, tot nader order geloof dient gehecht te worden aan haar verhaal en zij erkend dient te worden als vluchteling, overeenkomstig artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en voegt er aan toe dat “*de problemen in Tsjetsjenië voor iedereen bekend zijn*”.

2.2. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt uiteen in twee delen. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Op het argument in de bestreden beslissing dat zij weinig kennis heeft over de actuele situatie in haar land en dat zij onvoldoende initiatief neemt om op de hoogte te zijn van wat er in haar land gebeurt, antwoordt verzoekster dat zij zo weinig mogelijk contact neemt met haar land omdat telefoongesprekken worden afgeluisterd en haar familie hierdoor nog meer problemen zou ondervinden. De Raad stelt vast dat verzoekster dit element reeds eerder heeft aangehaald op het Commissariaat-generaal. De bestreden beslissing heeft in verband hiermee echter terecht opgemerkt dat dit argument niet afdoende is om verzoekster haar gebrek aan initiatief om meer informatie te verkrijgen over haar vervolgingsproblemen, te verklaren.

Zo blijkt dat verzoekster via haar oude buur I. andere informatie over haar familie kon inwinnen. Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoekster geen poging zou hebben ondernomen om via deze buur, die blijkbaar veel toegang had tot informatie die in het dorp van verzoekster circuleert, meer informatie te bekomen over de door haar aangehaalde problemen, zeker in het licht van de door verzoekster aangehaalde vrees, namelijk dat men verzoekster zou vermoorden en haar kind zou mishandelen. De Raad is van oordeel dat verzoekster met de herhaling van haar eerdere verklaringen dan ook geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissing weerlegt.

Inderdaad mag van een asielzoekster in redelijkheid verwacht worden dat zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met haar land van herkomst om te vernemen hoe haar persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat verzoekster naliet dit te doen wijst op een gebrek aan belangstelling voor haar situatie en doet afbreuk aan de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

In casu heeft de bestreden beslissing terecht ernstige vragen gesteld bij het feit dat verzoekster nauwelijks op de hoogte was van de door haar aangehaalde problemen in Tsjetsjenië noch van het verdere verloop van deze problemen na haar vertrek uit de Russische Federatie.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het feit of zij al dan niet wist of haar moeder het huis zou bezocht hebben, merkt verzoekster op dat zij nooit met zekerheid gezegd heeft dat haar moeder het huis heeft bezocht doch dat ze dacht dat haar moeder het huis bezocht zou hebben.

Uit de verklaringen van verzoekster, afgelegd bij haar verhoren op 12 januari en 18 februari 2010, blijkt inderdaad een tegenstrijdigheid.

Zo verklaarde verzoekster tijdens haar eerste verhoor dat haar moeder haar huis bezocht had en aan verzoeksters man vertelde dat alles verbrand was (zie het verhoorverslag van 12 januari 2010, p. 7). Tijdens haar tweede verhoor (zie het verhoorverslag van 18 februari 2010, p.14) daarentegen verklaarde verzoekster dat zij niet wist of haar moeder het afgebrande huis had gezien, noch kon verzoekster vertellen of haar man nog contact had gehad met haar moeder na 23 maart 2009.

Bovendien verklaarde verzoekster na confrontatie met deze tegenstrijdigheid dat haar moeder het huis wel had gezien. De uitleg in het verzoekschrift om deze tegenstrijdigheid te verklaren, faalt.

Waar de commissaris-generaal het haar ten kwade duidt dat zij niet meer op de hoogte is van de actuele toestand van haar familie verwijst verzoekster naar wat reeds hoger werd uiteengezet: zij vermijdt alle contact.

De Raad verwijst naar zijn motivering terzake.

Op het argument dat het voor de commissaris-generaal niet aannemelijk is dat verzoekster geïmagineerd wordt en niet haar echtgenoot, repliceert verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 4) dat *“waarom zij wordt geïmagineerd, zal men moeten vragen bij de speurders in Tsjetsjenië”* (sic).

Dergelijk lapidair antwoord weerlegt geenszins de mening van de commissaris-generaal, die trouwens gedeeld wordt door de Raad, dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster zou geïmagineerd worden door de autoriteiten in Tsjetsjenië, terwijl verzoeksters echtgenoot niet of in ieder geval in mindere mate, geïmagineerd wordt door de autoriteiten. Verzoekster beweerde immers zelf dat indien de overheid iemand verdenkt van steun aan de rebellen, de hele familie geïmagineerd wordt. Het zijn dus haar eigen beweringen die haar verklaring dat haar echtgenoot niet of minder geïmagineerd wordt, mede ongeloofwaardig maken.

Daarenboven merkte de bestreden beslissing op dat verzoeksters echtgenoot de verkoop met de man in kwestie regelde en dat hij er contact mee legde. Verzoekster verklaarde bovendien dat haar echtgenoot meehielp met de aankoop van ingrediënten en het bakken. Verzoekster en haar echtgenoot stonden bovendien in voor de afrekening van de aankopen. Deze elementen wijzen er dan ook op dat verzoeksters echtgenoot in zeer hoge mate betrokken was bij de bestelling en de verkoop van de broden.

In dit licht heeft de bestreden beslissing dan ook terecht vastgesteld dat het opmerkelijk is dat haar man noch zijn familie veel problemen met de autoriteiten kenden, in tegenstelling tot verzoekster en haar familie.

In acht genomen wat voorafgaat, werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig was. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingen definitie als voorzien in artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van voormelde wet.

Verzoekster werkt in haar verzoekschrift geenszins op concrete wijze uit waarom zij zich zou kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus. Haar stelling (zie het verzoekschrift, p. 5) *“Dat de problemen in Tsjetsjenië voor iedereen bekend zijn”*

De bestreden beslissing motiveert op grond van informatie toegevoegd aan het administratief dossier, op juiste wijze waarom de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, niet wordt toegekend. De aanvoering dat *“de problemen in Tsjetsjenië voor iedereen bekend zijn”* doet aan bedoelde motivering geen afbreuk. De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE